

toga, radnička klasa će razviti i koristiti svoje vlastite metode kroz koje će nametati političku moć i kontrolu nad društvom, tj. kroz sovjete: savjete izabranih radničkih delegata. Ustavna pravila koja vladaju državom neće biti zasnovana na lažnoj nepristrasnosti i neće koristiti bajku o apstraktnoj jednakosti ispred zakona. Kada oni koji vladaju državom budu činili veliku većinu u društvu, više im neće biti potrebna ta obmanjivanja da bi držali ljude u neznanju po pitanju prave uloge države. Buržoaski advokati vole reći da je „pravda slijepa“. Ali, pod socijalističkim ustavom, pravda će držati oči širom otvorene i gledaće da štiti interese radničke klase. Takav ustav će jednostavno i otvoreno opisivati postojeće odnose između klasa.

Svi zakoni, uključujući i ustavni zakon, su odraz pravih klasnih snaga koje su u igri u društvu. Razlika između buržoaskog zakona i prvog Ustava Sovjetskog Saveza je to što ovaj prvi pokušava da zataška ovu činjenicu, dok ovaj drugi to otvoreno prihvata. Naposljetku, SSSR je nazadovao ka birokratskoj diktaturi, ne zbog grešaka u njegovom prvom Ustavu, nego zbog odnosa klasnih snaga u Rusiji kao i međunarodno. Izolovanje revolucije u uslovima ekstremne zaostalosti, značilo je iscrpljenost najnaprednijih dijelova radničke klase, i povuklo je državu u neminovnu birokratsku deformaciju.

Moguće je grafikonom prikazati granice do koje je SSSR nazadovao pod Staljinovom vlašću ako se obrati pažnja na sovjetski Ustav iz 1936. kojeg je Trocki kritikovao u „Izdanoj revoluciji“. Ovaj ustav je uništio sovjete kao organe vlasti i umjesto toga učvrstio tiransku poziciju centralizovane birokratije. Umjesto da samo opiše postojeće odnose između ljudi i institucija u SSSR-u, ovaj ustav je usvojio metode buržoaskih advokata maskirajući se u uzvišenu frazeologiju da bi odavao utisak radikalizma, demokratije i slobode, a zapravo je učvršćenje birokratske kontrarevolucije.

Kako bi socijalizam izgledao?

Država će, u onoj mjeri u kojoj postoji u socijalizmu, trebati ustavna pravila prema kojim će funkcionisati u socijalističkom društvu. Ali oblik u kojem su ova pravila, i posebno kako se sprovode, će biti potpuno drugačiji od buržoaskog ustavnog zakona kojeg imamo danas. Pojedinci koji sprovode svoja ustavna prava protiv države kroz sudove su odlika sistema u kojem je država odvojena od društva kao cjeline – ona diktira društvu umjesto da bude njegov sastavni dio. Radnička država, za razliku od buržoaske, bila bi administracija u kojoj velika većina ljudi direktno i svakodnevno učestvuje kroz lokalne radničke savjete na njihovim radnim mjestima i naseljima. Ustavna pravila koja upravljaju ovim državnim strukturama, ne bi bili neki apstraktni zakoni, već životne smjernice oblikovane i korištene od strane mase ljudi da im pomognu oko obavljanja administrativnih funkcija države. Naposljetku, ekonomska baza radničke države sadrži sjeme njenog vlastitog uvenuća. Kako razlika između onih koji posjeduju sredstva za proizvodnju i onih koji rade sredstvima proizvodnje nestaje kroz radničku kontrolu i upravljanje ekonomijom, klasne razlike u društvu kao cjelini će takođe nestati. Bez klasnih razlika nema potrebe za postojanje države - za postojanje posebnih odreda naoružanih ljudi - koji upravljaju narodom: sve što je potrebno jeste tijelo koje će raspodjeljivati stvari. Sama država i sve njene ustavne potpore bi se rastvorili i utkali u društvo koje više nije podijeljeno klasama. Sva prava će se sprovesti kroz društveni pritisak, kulturološke norme i druge mehanizme koji su sastavni dio društva, a ne kroz državu čiji odredi naoružanih ljudi nadgledaju društvo.

U takvom sistemu nećemo trebati da dižemo legalistički veo da bismo razotkrili ustavni zakon kao paravan za tiranski državni aparat kao što to radimo danas. Umjesto toga, možemo živjeti kao slobodna samoupravna zajednica ljudi, potpuno svjesna kako društvo funkcionise i sposobna da učestvuje u vođenju vlastitih života.